

ನೈಸರ್ಗಿಕವಾಗಿಯೇ ಕಡಿತಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೀಳುವ ಪ್ರತಿ ಮಳೆ ಹನಿ ಸಂಗ್ರಹಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ವಿಶಾಲ ಮೈದಾನಗಳು, ಗಾಳಿಮಾರ್ಗಗಳು ಈಗಲೂ ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿವೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗದಂತೆ ನಗರ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ.

ವಾಯುಗುಣ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಪ್ರೇರಿತ ವಲಸೆ

ಭಾರತದ ಯಾವುದೇ ನಗರವನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. ಅದರ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನ ಅನಧಿಕೃತವಾಗಿ ವಾಸವಿರುತ್ತಾರೆ. ಬರಗಾಲ, ಪ್ರವಾಹ, ನಿರುದ್ಯೋಗ, ರೋಗ-ರಜನ, ಸಾಲ, ಕೃಷಿ ವೈಫಲ್ಯಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾದ ಅನೇಕರು ದಿನನಿತ್ಯ ನಗರಗಳಿಗೆ ಬಂದಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇರುವ ಮಾಲಿನ್ಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸೇರಿಸುತ್ತ, ಇರುವುದನ್ನೇ, ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಗರಗಳ ಸಂದಿಗೊಂದಿಗಳಲ್ಲಿ ಲೀನರಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ನಗರಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜಿಸುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಇವರ ವಲಸೆಯು ದೊಡ್ಡ ತಲೆನೋವಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಅದರ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಪಟ್ಟು ಹೊಸಬರು ಸೇರ್ಪಡೆಗೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲು ಹೇಣಗಾಟ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ, ಕೊಳಚೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೆ ಊರ ಹೊರಗೆ ಜೋಪಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಜನ ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೇ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ರೋಗಗಳ ವಾಹಕರಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಂದ ಹೊಮ್ಮುವ ತ್ಯಾಜ್ಯ ಬಹುತೇಕ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯಲ್ಲೇ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಪುರಸಭೆಯವರು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜಾಗಗಳಿಗೆ ವಲಸಿಗರು ಅದನ್ನು ತಂದು ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ನಗರದ ಕಾಲುಭಾಗದಷ್ಟು ಜನ ಮಾತ್ರ ಸರಿಯಾದ ಕಸ ವಿಲೇವಾರಿಯ ಭಾಗವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಉಳಿದವರ ಕಸಕ್ಕೆ ವಾರಸುದಾರರೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಮಿತಿ ಬೇಕು

ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸವಿರುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉತ್ತಮ ಆರೋಗ್ಯ, ಸಾರಿಗೆ ಸೌಲಭ್ಯ, ಶುದ್ಧ ಕುಡಿಯುವ ನೀರು, ಪೌಷ್ಟಿಕ ಆಹಾರ, ಉಸಿರಾಡಲು ಶುದ್ಧಗಾಳಿ, ಮೌಲಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ, ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ ಬೇಕು. ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣಿಸಲು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ಇರಬೇಕು. ದೊಡ್ಡನಗರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮೆಟ್ರೊ ರೈಲು ಸೇವೆಯ ದರಗಳು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸದೃಢರಾದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ದಿನಗೂಲಿಯ ಮೇಲೆ ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿಸುವ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಬಡವರಿಗೆ ಮೆಟ್ರೊ ಅಥವಾ ಐಷಾರಾಮಿ ಬಸ್‌ಗಳ ಸೇವೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಮರೀಚಿಕೆಯೇ. ಸುಸ್ಥಿರ ನಗರಗಳು ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ನಾಗರಿಕನಿಗೂ ಸಮಾನ ಬದುಕಿನ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಸೇವಾದರಗಳು ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದ ಜನರಿಗೂ ಕೈಗೆಟುಕುವಂತಿರಬೇಕು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವರ್ಗದ ಜನರಿಗಾಗಿ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ನಿರ್ಮಾಣಗೊಳ್ಳಬಾರದು.

ಬೆಳಗಾವಿಯ ಕಣಬರ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಮಾರ್ಟ್ ಸಿಟಿ ಯೋಜನೆಯಡಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿದ ಕೆರೆ.

ಬಗೆ ಬಗೆ ನಗರಗಳು

ಸಿಮೆಂಟು ರಸ್ತೆಗಳು, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಫ್ಲೈ ಓವರ್‌ಗಳು, ಫೇಸ್ ರೆಕಗ್ನಿಷನ್ (ಮುಖ ಚಹರೆ ಪತ್ತೆ) ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಹೈ ಸ್ಪೀಡ್ ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ ಸಂಪರ್ಕವಿದ್ದು ಎಲ್ಲರ ಕೈಯಲ್ಲೂ ಮೊಬೈಲ್ ಮತ್ತು ಬ್ಯಾಗ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಸ್ಮಾರ್ಟ್ ಸಿಟಿ ಎಂದುಕೊಂಡವರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ನಗರ ಡಿಜಿಟಲ್ ಆದ ತಕ್ಷಣ ಅದು ಸ್ಮಾರ್ಟ್ ಸಿಟಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಿವೆ. ಸುಸ್ಥಿರ ನಗರ, ಸ್ಮಾರ್ಟ್ ನಗರ, ಹಸಿರು ನಗರ, ಬುದ್ಧಿವಂತ ನಗರ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ನಗರ, ಸ್ಥಿತಿಶಾಪಕ ನಗರ, ಪರಿಸರಸ್ನೇಹಿ ನಗರ, ಡಿಜಿಟಲ್ ನಗರ, ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ನಗರ, ಕಡಿಮೆ ಕಾರ್ಬನ್ ಉತ್ಪಾದನೆ ನಗರ ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ನಗರಗಳನ್ನು ತಜ್ಞರು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಸುಸ್ಥಿರ ನಗರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದಿರಬೇಕು. ನಗರವು ಇಷ್ಟು ವಿಸ್ತೀರ್ಣದ್ದಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಮೊದಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮನೆ, ಉದ್ಯಾನ, ರಸ್ತೆ, ವಿಮಾನ ನಿಲ್ದಾಣ, ಶಾಲೆ, ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಅಂಗಡಿ, ಹೋಟೆಲು, ಕ್ರೀಡಾಂಗಣ, ಕೆರೆ, ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕು. ನಗರದಲ್ಲಿನ ವಾಹನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಇಂತಿಷ್ಟೇ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿರಬೇಕು. ದಿನವೊಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುವ ವಾಹನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಗಾ ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣ ಇರಬೇಕು.

ಬೃಹತ್ ಬಂಗಲೆ, ವಿಲ್ಲಾ, ಸಮುಚ್ಚಯಗಳಿಗೆ ಭಾರೀ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ದೆಹಲಿಯ ಶ್ರೀಮಂತನೊಬ್ಬನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ದಿನಕ್ಕೆ 400 ಲೀಟರ್ ನೀರು ಬಳಸಿದರೆ, ನಗರದ ಹೊರಗಿನ ಜೋಪಡಿಯವನಿಗೆ 30 ಲೀಟರ್ ನೀರು ಸಹ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ಈ ನೀರನ್ನು ನಗರವಾಸಿಗಳು ಬೇರೊಂದು ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮದೇ ನೀರಿನ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಾಗಲೀ, ಮಳೆ ಕೊಯಲಿನ

ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಲೀ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವೈರುಧ್ಯ ಸುಸ್ಥಿರ ನಗರದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು.

‘ಮಸ್ಸರ್’ ನಗರಲ್ಲಿ ನಲ್ಲಿಗಳೇ ಇಲ್ಲ!

ಈಗಾಗಲೇ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಮಾರ್ಟ್ ಸಿಟಿಗಳ ಪೈಕಿ ಯುನೈಟೆಡ್ ಅರಬ್ ಎಮಿರೇಟ್ಸ್‌ನ ಮಸ್ಸರ್ ನಗರ ಅತ್ಯಂತ ಜನಪ್ರಿಯ. ಇದನ್ನು ಭವಿಷ್ಯದ ನಗರವೆಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಡೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಿದ್ಯುತ್ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನವೀಕರಿಸಬಹುದಾದ ಮೂಲಗಳಿಂದಲೇ ಪೂರೈಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮುಂದಿನ ಒಂದು ದಶಕದಲ್ಲಿ ನಗರವನ್ನು ಶೂನ್ಯ ಇಂಗಾಲ, ಶೂನ್ಯ ತ್ಯಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಶೂನ್ಯ ಪಳೆಯುಳಿಕೆ ಇಂಧನಗಳ ನಗರವನ್ನಾಗಿಸುವ ಕೆಲಸ ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನೀರು ಹಾಗೂ ಶಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಜೀವನ ಸೌಕರ್ಯ, ಸೌಲಭ್ಯ ಕಲ್ಪಿಸುವ ಗುರಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ಒತ್ತಡ ಅಲ್ಲಿದೆ.

ಮಸ್ಸರ್‌ನ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲೂ ನೀರಿನ ನಲ್ಲಿಗಳಿಲ್ಲ. ಲೈಟ್ ಹೊತ್ತಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ